ECLI:LV:AT:2018:0119.SKA083718.4.L

Lieta Nr. 6-7-00187-17/46
SKA-837/2018
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
LĒMUMS
Rīgā 2018.gada 19.janvārī

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Ieva Višķere,
tiesnese Dzintra Amerika,
tiesnese Līvija Slica

rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ blakus sūdzību par Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2017.gada 21.novembra lēmumu, ar kuru atteikts pieņemt /pers. A/ pieteikumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ vērsās Veselības ministrijā ar iesniegumu, kurā iebilda pret kārtību, kādā Latvijas Ārstu biedrībā notiek ārstu sertifikācija, norādot, ka šādas kārtības pastāvēšanas dēļ viņam nav nodrošināta iespēja tiesiskā procedūrā saņemt ārsta-psihiatra sertifikātu (atkārtoti sertificēties). Vienlaikus pieteicējs lūdza Veselības ministriju kā Latvijas Ārstu biedrību uzraugošo iestādi risināt minēto problēmu, kā arī izdot pieteicējam tādu labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru ārstniecības personu un ārstniecības atbalsta personu reģistrā tiktu ietverta informācija par to, ka pieteicējas ir tiesīgs patstāvīgi praktizēt psihiatra specialitātē (citiem vārdiem sakot – izdot pieteicējam ārsta-psihiatra sertifikātu).

Veselības ministrija 2017.gada 2.novembrī sniedza pieteicējam atbildi, kurā paskaidroja, ka atbilstoši Ārstniecības likuma 29.pantam, Ministru kabineta 2012.gada 18.decembra noteikumiem Nr. 943 „Ārstniecības personu sertifikācijas kārtība" (turpmāk – Sertifikācijas noteikumi), kā arī Administratīvā procesa likumam par sertifikācijas institūciju uzskatāma Latvijas Ārstu biedrība un tās lēmums par sertifikāta piešķiršanu vai atteikšanos to piešķirt uzskatāms par administratīvo aktu. Tāpēc, ja pieteicējs vēlas sertificēties, tam vispirms ir jāvēršas ar iesniegumu par sertifikāta izsniegšanu Latvijas Ārstu biedrībā. Savukārt Veselības ministrijas kompetencē atbilstoši Sertifikācijas noteikumu 86.punktam ir pārbaudīt sertifikācijas procesā pieņemto administratīvo aktu tiesiskumu.

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu, kurā lūdza atcelt Veselības ministrijas 2017.gada 2.novembra lēmumu, aizliegt Veselības ministrijai turpināt tās ilgstoši īstenoto bezdarbību (neīstenojot pilnvērtīgu uzraudzību pār ārstu sertifikācijas procesa tiesiskumu), uzdot Veselības ministrijai izdot tādu labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru ārstniecības personu un ārstniecības atbalsta personu reģistrā tiktu ietverta informācija par to, ka pieteicējs ir tiesīgs patstāvīgi praktizēt psihiatra specialitātē, kā arī atlīdzināt kaitējumu.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2017.gada 21.novembra lēmumu pieteicēja pieteikumu atteikts pieņemt. Tiesneša lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Pieteicējs vairākkārt vērsies Veselības ministrijā, iebilstot pret to, ka Latvijas Ārstu biedrība, kurai atbilstoši Ārstniecības likumam ir deleģēts veikt ārstu sertifikāciju, nav tiesīga izdot administratīvos aktus, jo darbojas bez apstiprināta nolikuma. Tādējādi pieteicējs par Veselības ministrijas prettiesisku faktisko rīcību uzskata tās bezdarbību, nenosakot Latvijas Ārstu biedrībai pienākumu izdot Sertifikācijas padomes nolikumu. Pieteicēja ieskatā, līdz ar to Veselības ministrija neīsteno reālu pārraudzību pār Latvijas Ārstu biedrību un tāpēc pieteicējam netiek nodrošināta iespēja veikt resertifikāciju tiesiskā veidā.

No Administratīvā procesa likuma 103.panta pirmās daļas, kā arī minētā likuma 184.panta pirmajā daļā paredzētajiem pieteikuma priekšmetiem izriet, lai persona varētu vērsties ar pieteikumu administratīvajā tiesā, strīda pamatā citstarp jābūt administratīvajam aktam vai faktiskai rīcībai.

Saskaņā ar Ārstniecības likuma 29.panta otrās daļas 1.punktu Latvijas Ārstu biedrība atbilstoši kompetencei veic ārstu un zobārstu sertifikāciju. Savukārt atbilstoši Ārstniecības likuma 7.pantam ārstniecības uzraudzību valstī veic Veselības ministrija.

Tiesu praksē atzīts, ka par pieteikuma priekšmetu administratīvajā tiesā var būt tikai konkrētas tiesiskās attiecības starp personu un valsts iestādi, nevis prasījums pildīt kādu funkciju, kas iestādei noteikta normatīvajā aktā. Minētais izriet no Administratīvā procesa likuma 1.panta trešajā daļā ietvertās administratīvā akta definīcijas un 89.pantā ietvertās faktiskās rīcības definīcijas, kas norāda kritēriju – konkrētas publiski tiesiskās attiecības starp iestādi un privātpersonu (administratīvā akta gadījumā) un konkrēta rīcība, uz ko personai ir tiesības vai kas aizskar personas tiesības (faktiskās rīcības gadījumā). Par faktisko rīcību – bezdarbību – nevar atzīt vispārīgu prasību par normatīvo aktu neievērošanu, un attiecīgi prasīt funkcijas izpildes kontroli. Administratīvajā procesā tiesā var prasīt pārbaudīt individuālus, personu skarošus lēmumus vai rīcību (kurus apstrīdēšanas stadijā ir pārbaudījusi arī augstāka iestāde), bet nevis, vai augstāka iestāde vispār ir veikusi zemākas iestādes darbības kontroli (*Augstākās tiesas 2007.gada 24.augusta lēmuma lietā Nr. SKA-482/2007 10.punkts, 2008.gada 19.jūnija spriedums lietā Nr. SKA-261/2008 un 2010.gada 18.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-48/2010 12.punkts*).

Ņemot vērā minēto, Veselības ministrijas rīcība, kas veikta, īstenojot pārraudzību pār Latvijas Ārstu biedrību, kā arī pieteicēja prasījums aizliegt Veselības ministrijai turpināt tās ilgstoši īstenoto bezdarbību neattiecas uz konkrētām publiski tiesiskajām attiecībām, līdz ar to tas neatbilst nevienam no iespējamiem pieteikuma priekšmetiem un nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā. Tas atbilstoši Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās

daļas 1.punktam ir pamats atteikties pieņemt pieteikumu daļā, kurā pieteicējs iebildis pret Veselības ministrijas rīcību, neīstenojot reālu pārraudzību pār Latvijas Ārstu biedrību.

[3.2] Pieteicējs izteicis prasījumu par Veselības ministrijas 2017.gada 2.novembra lēmuma atcelšanu un tāda labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru Ārstniecības personu un ārstniecības atbalsta personu reģistrā tiktu ietverta informācija, ka pieteicējs ir tiesīgs patstāvīgi praktizēt psihiatra specialitātē piecus gadus no brīža, kad stāsies spēkā Veselības ministrijas attiecīgais lēmums.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmajai daļai par pieteikuma pieļaujamības kritēriju citstarp uzskatāma arī lietas iepriekšējas ārpustiesas izskatīšanas kārtības ievērošana.

Ārstniecības likuma 29.panta pirmā daļa noteic, ka speciālista prakses tiesības apliecina ārstniecības personas sertifikāts un tā reģistrācija normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Ārstniecības personu sertifikācijas kārtību nosaka Ministru kabinets. Ārstniecības personu un ārstniecības atbalsta personu reģistra izveides, papildināšanas un uzturēšanas kārtību nosaka Ministru kabineta 2016.gada 24.maijā noteikumi Nr. 317 „Ārstniecības personu un ārstniecības atbalsta personu reģistra izveides, papildināšanas un uzturēšanas kārtība". Atbilstoši šo noteikumu 6.punktam informāciju par ārstniecības personas vai ārstniecības atbalsta personas sertifikātu Veselības inspekcijai sniedz Latvijas Ārstu biedrība. Atbilstoši Sertifikācijas noteikumu 86.punktam Latvijas Ārstu biedrības sertifikācijas padomes lēmumu par sertifikāta piešķiršanu, atteikumu to piešķirt, ārstniecības personas resertifikāciju vai atteikumu to veikt var apstrīdēt Veselības ministrijā Administratīvā procesa kārtībā. Savukārt Veselības ministrijas lēmums atbilstoši minēto noteikumu 87.punktam ir pārsūdzams tiesā.

No pieteikumā norādītā un tam pievienotajiem dokumentiem secināms, ka pieteicējs nav vērsies Veselības ministrijā, lai apstrīdētu kādu no Sertifikācijas noteikumu 86.punkta kārtībā izdotiem Latvijas Ārstu biedrības lēmumiem. Savukārt Veselības ministrija nav kompetentā iestāde, kas pati kā sākotnējā iestāde varētu izdot pieteicēja prasīto labvēlīgo administratīvo aktu. Tā atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta trešajai daļai var pārbaudīt zemākas iestādes (Latvijas Ārstu biedrības) lēmuma tiesiskumu.

Līdz ar to Veselības ministrijas 2017.gada 2.novembra lēmums, ar kuru atteikts pieteicējam izdot viņa prasīto administratīvo aktu, norādot, ka pieteicējam ar konkrēto prasījumu jāvēršas Latvijas Ārstu biedrībā, nav administratīvais akts. Tas, ka Veselības ministrija savā lēmumā ir norādījusi, ka to var pārsūdzēt administratīvajā tiesā, pats par sevi nepadara šo lēmumu par pakļautu administratīvās tiesas kontrolei. Iestādes kļūda nevar būt iemesls atkāpties no likumā noteiktās administratīvo tiesu kompetences.

Ievērojot minēto, pieteikumu par Veselības ministrijas 2017.gada 2.novembra lēmuma atcelšanu ir atsakāms pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu. Savukārt attiecībā uz pieteicēja prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu secināms, ka pieteicējs uz pieteikuma iesniegšanas brīdi tiesā nav ievērojis noteikto lietas ārpustiesas izskatīšanas kārtību. Līdz ar to, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 5.punktu, pieteicēja pieteikumu arī šajā daļā ir atsakāms pieņemt.

[3.3] No Administratīvā procesa likuma 92.panta izriet, ka priekšnoteikums atlīdzinājuma pieprasīšanai ir zaudējumi vai kaitējums, kas personai nodarīts ar prettiesisku administratīvo aktu vai faktisko rīcību. Tādējādi, tā kā ir atsakāms pieņemt pieteicēja pieteikumu daļā par Veselības ministrijas rīcību un atbildi, ir atsakāms pieņemt pieteikumu arī daļā par kaitējuma atlīdzināšanu.

[4] Pieteicējs par minēto rajona tiesas tiesneša lēmumu iesniedza blakus sūdzību.

Blakus sūdzībā pieteicējs izteicis virkni iebildumu pret trūkumiem tiesiskas ārstu sertifikācijas procedūras nodrošināšanā, argumentējot, kāpēc, viņa ieskatā, šo trūkumu dēļ Latvijas Ārstu biedrība nav tiesīga sertificēt un resertificēt ārstus. Tāpat pieteicējs iebildis pret rajona tiesas tiesneša lēmumā ietvertajiem secinājumiem par to, ka Veselības ministrija nav tā iestāde, kura konkrētajos apstākļos (pirms pieteicējs ir vērsies Latvijas Ārstu biedrībā) ir tiesīga izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu. Pieteicējs uzsvēris, ka apstāklis, ka Veselības ministrija nav nodrošinājusi tiesisku sertifikācijas procedūru Latvijas Ārstu biedrībā, nevar radīt pieteicējam nelabvēlīgas sekas, tāpēc Veselības ministrijai pašai ir jānodrošina ārstu sertifikācija (resertifikācija).

Motīvu daļa

[5] Pieteicēja ieskatā, Latvijas Ārstu biedrības īstenotā ārstu sertifikācijas (resertifikācijas) procedūra neatbilst normatīvo aktu prasībām, un tāpēc Latvijas Ārstu biedrībai nav atzīstama kompetence lemt par pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanu (pieteicēja resertifikāciju). Pieteicējs uzskata, ka šāda situācija (kad pieteicējam nav iespējams tiesiskā procedūrā atjaunot sava ārsta sertifikāta darbību) ir radusies tāpēc, ka Veselības ministrija nav veikusi pilnvērtīgu uzraudzību pār ārstu sertifikācijas procesa tiesiskuma nodrošināšanu. Līdz ar to, pieteicēja ieskatā, viņam ir pamats vērsties tiesā ar prasījumu par Veselības ministrijas bezdarbību ārstu sertifikācijas procedūras tiesiskuma nodrošināšanā, un ir pamats prasīt, lai, kamēr Ārstu biedrībā nav nodrošināta tiesiska procedūra, lēmumus par ārstu sertificēšanu (resertificēšanu) izdotu pati Veselības ministrija.

[6] Izvērtējusi pieteicēja pieteikumu, pārsūdzēto tiesneša lēmumu un pieteicēja iesniegto blakus sūdzību, kā arī pārējos lietas materiālus, Augstākā tiesa atzīst, ka rajona tiesas tiesneša lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs, tādēļ Augstākā tiesa, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 286.panta trešo daļu, pievienojas šā lēmuma motivācijai un to neatkārto.

Papildus, atbildot uz pieteicēja blakus sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Augstākā tiesa norāda turpmāk minēto.

[7] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 51.pantam iestāde izskata administratīvo lietu atbilstoši savai kompetencei, kas tai piešķirta ar normatīvo aktu. Tātad par administratīvā akta izdošanu ir tiesīga lemt tāda iestāde, kurai likumdevējs normatīvajā aktā ir piešķīris attiecīgu kompetenci.

Administratīvā procesa likuma 1.panta pirmā daļa noteic, ka par iestādi šā likuma izpratnē ir uzskatāms tiesību subjekts, kuram ir noteiktas valsts varas pilnvaras valsts pārvaldes jomā. Savukārt Valsts pārvaldes iekārtas likuma 40.panta pirmā un otrā daļa kopsakarā ar 41.panta trešās daļas 1.punktu paredz, ka valsts varas pilnvaras valsts pārvaldes jomā (tostarp administratīvo aktu izdošana) var tikt deleģētas arī privātpersonai. Tādējādi arī privātpersona, kurai ar normatīvo aktu ir piešķirtas tiesības īstenot publisko varu – izdot administratīvos aktus, ir uzskatāma par iestādi Administratīvā procesa likuma izpratnē.

Ārstniecības likuma 29.panta pirmā daļa noteic, ka speciālista prakses tiesības apliecina ārstniecības personas sertifikāts un tās reģistrācija normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Ārstniecības personu sertifikācijas kārtību nosaka Ministru kabinets. Atbilstoši minētā panta otrās daļas 1.punktam ārstu un zobārstu sertifikāciju atbilstoši kompetencei veic Latvijas Ārstu biedrība.

No minētajām Ārstniecības likuma normām skaidri izriet likumdevēja deleģējums Latvijas Ārstu biedrībai veikt valsts pārvaldes uzdevumu – ārstu un zobārstu sertifikāciju. Savukārt Veselības ministrijas kompetencē atbilstoši Sertifikācijas noteikumu 86.punktam ir pārbaudīt sertifikācijas procesa ietvaros izdoto administratīvo aktu tiesiskumu.

Tādējādi Latvijas Ārstu biedrība ir tas tiesību subjekts, kura kompetencē ir administratīvo aktu par ārstu sertifikāciju izdošana, savukārt Veselības ministrija ir tiesību subjekts, kura kompetencē ir kā augstākai iestādei izskatīt apstrīdēšanas iesniegumus par Latvijas Ārstu biedrības izdotajiem

administratīvajiem aktiem.

Tas, ka, pieteicēja ieskatā, Latvijas Ārstu biedrība sev uzticēto funkciju nepilda tiesiskā procedūrā, nav pamats, lai uzskatītu, ka līdz ar to Latvijas Ārstu biedrībai nav kompetences izdot administratīvos aktus ārstu sertificēšanas jautājumos. Administratīvo aktu izdošanas procedūras prettiesiskums nav apstāklis, kas atņem iestādei kompetenci administratīvā akta izdošanā; tas ir apstāklis, kas var būt par pamatu, lai iestādes izdotu administratīvo aktu atzīstu par prettiesisku. Līdz ar to, pretēji pieteicēja uzskatam, tas vien, ka, viņa ieskatā, Latvijas Ārstu biedrībā viņam nebūtu nodrošināta iespēja atjaunot ārsta-psihiatra sertifikātu tiesiskā procedūrā, nav pietiekams iemesls, lai atzītu, ka pieteicējam nav jāprasa attiecīgā administratīvā akta izdošana Latvijas Ārstu biedrībai, bet tā vietā pieteicējs var prasīt, lai lēmumu par sertifikāta atjaunošanu viņam izdod Veselības ministrija. Kā jau minēts, Veselības ministrijai ārstu sertifikācijas jomā ir piešķirta kompetence apstrīdēšanas stadijā, proti, Latvijas Ārstu biedrības izdoto administratīvo aktu pārbaudē, nevis kompetence pašai būt par sākotnējā administratīvā akta izdevēju.

Ievērojot minēto, rajona tiesas tiesnesis pamatoti secinājis, ka pieteicējs pirms vēršanās ar prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu Veselības ministrijā un pēc tam arī tiesā nav ievērojis iepriekšējo lietas ārpustiesas izskatīšanas kārtību, jo pirms tam nav vērsies ar attiecīgu prasījumu Latvijas Ārstu biedrībā. Tikai tad, ja pieteicēju neapmierinās Latvijas Ārstu biedrības izdotais administratīvais akts (vai arī, ja Latvijas Ārstu biedrība normatīvajos aktos noteiktajā termiņā neizdos pieteicēja prasīto administratīvo aktu), pieteicējam būs pamats vērsties ar prasījumu par administratīvā akta izdošanu Veselības ministrijā. Savukārt, ja pēc tam pieteicēju neapmierinās Veselības ministrijas lēmums, pieteicējs varēs likumā noteiktajā termiņā vērsties tiesā. Tas, ka pieteicējs jau tagad ir pārliecināts, ka jebkāds Latvijas Ārstu biedrības izdots lēmums viņu neapmierinās (jo pieteicējs uzskata, ka Latvijas Ārstu biedrība administratīvos aktus izdod prettiesiski), nav pamats atkāpei no normatīvajos aktos noteiktās administratīvo aktu par ārstu sertifikāciju izdošanas un pārskatīšanas kārtības.

[8] Rajona tiesas tiesnesis arī pareizi atzinis, ka Veselības ministrijas 2017.gada 2.novembra lēmums, kurā Veselības ministrija pieteicējam izskaidrojusi, ka tai pagaidām nav tiesiska pamata lemt par pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanu, nav administratīvais akts. Ar šo lēmumu (atbildi) pieteicējam netiek radītas galīga rakstura tiesiskas sekas, proti, netiek pēc būtības noregulēts jautājums par pieteicēja tiesībām tikt resertificētam, bet tikai tiek norādīts, kura iestāde ir kompetenta pieteicēja prasījumu izlemt. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 1.panta trešajai daļai par administratīvo aktu var atzīt tikai tādu lēmumu, kas privātpersonai rada galīga rakstura tiesiskas sekas. Līdz ar to rajona tiesas tiesnesis pareizi atzinis, ka pieteicēja pieteikums par Veselības ministrijas 2017.gada 2.novembra lēmuma atcelšanu nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā.

[9] Tāpat rajona tiesas tiesnesis pamatoti atzinis, ka pieteicēja norādītā Veselības ministrijas rīcība – pilnvērtīgas uzraudzības pār ārstu sertifikācijas procedūras tiesiskumu nenodrošināšana – nav atzīstama par faktisko rīcību Administratīvā procesa likuma izpratnē, jo pati par sevi pieteicēju individuāli neskar. Lai arī pieteicējs norāda, ka šis prasījums ir cieši saistīts ar viņa interesi panākt konkrētu tiesisko seku iestāšanos (ārsta-psihiatra sertifikāta atjaunošanu), Augstākā tiesa norāda, ka šādu tiesisko seku nodibināšanai ir paredzēts prasījums par administratīvā akta izdošanu (ar šo prasījumu, kā jau minēts, pieteicējam jāvēršas vispirms Latvijas Ārstu biedrībā, un tikai pēc tam viņš ar attiecīgu prasījumu varētu vērsties Veselības ministrijā). Administratīvā procesa par administratīvā akta izdošanu ietvaros pieteicējs līdz ar to arī varēs risināt jautājumu par viņam adresēta administratīvā akta izdošanas procedūras tiesiskumu. Savukārt Veselības ministrijas īstenotā vispārīgā ārstu sertifikācijas procesa uzraudzība nav vērsta uz konkrētu publiski tiesisku seku radīšanu tieši pieteicējam.

[10] Rezumējot minēto, Augstākā tiesa atzīst, ka pārsūdzētais tiesneša lēmums par atteikšanos pieņemt pieteicēja pieteikumu ir atstājams negrozīts.

Vienlaikus Augstākā tiesa secina, ka rajona tiesas tiesnesis, atsakoties pieņemt pieteicēja pieteikumu, kļūdaini nav izlēmis jautājumu par pieteicēja par pieteikuma iesniegšanu tiesā samaksātās valsts nodevas atmaksu.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 125.panta pirmās daļas 2.punktam valsts nodevu, kas samaksāta par pieteikumu, atmaksā pilnīgi, ja tiesnesis atsakās pieņemt pieteikumu, pamatojoties uz to, ka pieteicējs nav ievērojis likumā noteikto lietas ārpustiesas izskatīšanas kārtību, jo ņēmis vērā iestādes kļūdainu norādi par pārsūdzības kārtību.

Kā atzinusi Augstākā tiesa, lai arī minētajā normā valsts nodevas atmaksa tiešā tekstā paredzēta gadījumos, kuros persona, pamatojoties uz iestādes kļūdainu norādi, nav ievērojusi lietas iepriekšēju ārpustiesas izskatīšanas kārtību, Augstākās tiesas ieskatā, minētās normas mērķis pēc jēgas aptver plašāku gadījumu loku. Proti, minētās normas mērķis ir nodrošināt, lai gadījumos, kad persona ir iesniegusi pieteikumu tiesā, balstoties uz iestādes kļūdainu norādi par iestādes pieņemtā lēmuma pārsūdzības kārtību, personai nerastos nelabvēlīgas sekas, kas saistītas ar valsts nodevas samaksu par pieteikuma iesniegšanu tiesā. Līdz ar to Administratīvā procesa likuma 125.panta pirmās daļas 2.punkts pēc analoģijas attiecināms arī uz tiem gadījumiem, kuros persona ir vērusies tiesā, ievērojot iestādes kļūdainu norādi par iestādes pieņemtā lēmuma pārsūdzības iespējām (*Augstākās tiesas 2017.gada 25.septembra lēmuma lietā Nr. SKA-1508/2017 (* [*ECLI:LV:AT:2017:0925.SKA-1508-17.2.L)*](ECLI:LV:AT:2017:0925.SKA-1508-17.2.L) *11.punkts*).

Lai arī Veselības ministrija 2017.gada 2.novembra lēmumā ir pieteicējam norādījusi, ka pieteicēja prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu nav izskatāms Veselības ministrijā, jo pieteicējs vispirms nav vērsies ar attiecīgo iesniegumu Latvijas Ārstu biedrībā un tātad arī Veselības ministrijas lēmums nav uzskatāms par administratīvo aktu, minētajā lēmumā kļūdaini norādīts, ka tas ir pārsūdzams Administratīvajā rajona tiesā.

Līdz ar to ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs ir vērsies ar pieteikumu tiesā, ievērojot iestādes kļūdainu norādi par iestādes pieņemtā lēmuma pārsūdzības kārtību. Tas atbilstoši Administratīvā procesa likuma 125.panta pirmās daļas 2.punktam un minētajām Augtākās tiesas praksē paustajām atziņām ir pamats, lai pieteicējam viņa samaksātā valsts nodeva par pieteikuma iesniegšanu tiesā tiktu atmaksāta.

Tā kā Augstākā tiesa nesaskata šķēršļus minētā jautājuma izlemšanai blakus sūdzības izskatīšanas ietvaros, rajona tiesas tiesneša kļūda labojuma un ar šo Augstākās tiesas lēmumu pieteicējam atmaksājama samaksātā valsts nodeva par pieteikuma iesniegšanu tiesā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 125.panta pirmās daļas 2.punktu, 323.panta pirmās daļas 1.punktu, 323.panta otro daļu un 324.panta pirmo daļu, Augstākā tiesa

nolēma:

atstāt negrozītu Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2017.gada 21.novembra lēmumu, bet /pers. A/ blakus sūdzību noraidīt;

atmaksāt /pers. A/ samaksāto valsts nodevu par pieteikuma iesniegšanu tiesā – 30 *euro*.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnese	I. Visķere
Tiesnese	Dz. Amerika
Tiesnese	L. Slica